

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Služby přírodě s. r. o.**, se sídlem Jaurisova 515/4, Praha 4, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. JMK 14768/2017, sp. zn. S-JMK 182223/2016/ ODOS/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2019, č. j. 62 A 75/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. JMK 14768/2017, sp. zn. S-JMK 182223/2016/ ODOS/Př (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 27. 10. 2016, č. j. OD/59390/2015 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobkyně podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 2. 7. 2015 v 14:09 hodin v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 totiž byla automatickým technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zadokumentována jízda motorového vozidla RZ X, jehož je žalobkyně provozovatelem, přičemž nezjištěný řidič řídil předmětné vozidlo rychlostí 61 km/h (58 km/h po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítala, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nelze zjistit, kde přesně mělo k přestupku dojít; není totiž zřejmé, jakou definici obce prvostupňový správní orgán použil; užitý údaj o kilometráži není obecně známou skutečností a správní orgán se nevypořádal s návrhem na ohledání místa skutku za účelem zjištění umístění dopravní značky IP 12a a IP 12b. Poukazovala, že prvostupňovému správnímu orgánu sdělila totožnost osoby řidiče, ten však dostatečně nezduvodnil, proč upřednostnil jeho výpověď o tom, že vozidlo neřídil, před tvrzením provozovatele vozidla; nebyly tedy naplněny podmínky § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Taktéž nebylo prokázáno, že by měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, což je zákonná podmínka měření rychlosti. Za nedostatečně zdůvodněný pak žalobkyně považovala názor, že použitý rychloměr odpovídá definici automatu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; navíc nebyl k jejímu návrhu proveden jako důkaz návod k jeho obsluze. Nepřezkoumatelným shledala též závěr, že vozidlo na snímku je ve správné pozici, neboť je zachyceno svazkem radarových paprsků a kvalita snímku je dostačující; přetrvávaly dle ní pochybnosti, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze. Ověřovací list rychloměru přitom nevyvrací možnost, že jeho ověření zaniklo na základě některého z důvodů dle § 7 odst. 2 vyhlášky Ministerstva obchodu a průmyslu č. 262/2000 Sb.; žalovaný proto měl obstarat jí požadované přezkoušení použitého rychloměru a rozhodnout o návrhu na přerušování řízení. Nebylo provedeno ani dokazování nezbytné pro závěr, že ke změření došlo v zastavěném území. Namítala též, že její zmocněnec v odvolání výslovně žádal, aby jej před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat; ten však na žádost v zákonné lhůtě nereagoval a vydal napadené rozhodnutí ve stejný den, kdy žalobkyni zaslal informace o oprávněných úředních osobách. Brojila též proti tomu, že vydání prvostupňového správního rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její účasti. Skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu považovala za protiústavní. Prvostupňové správní rozhodnutí taktéž dle jejího názoru neobsahuje informaci o tom, jakým měřicím zařízením bylo změřeno údajné překročení nejvyšší povolené rychlosti. Tvrdila dále porušení svého práva na soukromí, neboť byla bez varování vyfotografována, resp. bylo v tomto smyslu porušeno právo osoby řídící vozidlo.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 62 A 75/2017 - 48 (dále též „napadený rozsudek“), zamítl. Pokud jde o místo spáchání skutku, naznal, že to je ve správních rozhodnutích určeno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v této obci a kilometrovníkem silnice druhé třídy č. II/425, z čehož vyplývá i to, kde se toto místo nachází. Kilometrovník silnice přitom lze považovat za akceptovatelný způsob konkretizace místa spáchání deliktu, neboť pro určení kilometráže silnic platí zcela jasná a objektivní pravidla, jelikož slouží pro orientaci v silniční síti (značení výjezdů z dálnic či odboček na silnicích nižších tříd); je tedy jakousi analogovou obdobou GPS souřadnic v digitálním světě. Připustil, že ne každý může tato pravidla znát, nicméně pokud slouží kilometrovník k zabránění zaměnitelnosti skutku, tak se jedná o objektivní určení místa a v tomto smyslu je to stejně vhodný nástroj jako GPS souřadnice; i u nich totiž lze namítat, že dotčená osoba nerozumí tomu, jak a kam souřadnice zadat. Co se týče důkazních návrhů žalobkyně (mimo jiné návrhu na provedení důkazu v podobě ohledání místa za účelem zjištění umístění dopravní značky IP 12a a IP 12b), tak jestliže žalovaný považoval určení místa za jasné a dostatečné, je dle krajského soudu pochopitelné, že shledal nadbytečnými ty důkazní návrhy, které měly ověřit skutečné místo spáchání deliktu. Stejně tak není nepřezkoumatelné ani rozhodnutí prvostupňového správního orgánu založené na určení místa prostřednictvím kilometrovníku silnice, neboť jeho výrok nelze považovat za nejasný, neurčitý a nesrozumitelný; místo měření je navíc taktéž zjevné ze záznamu o přestupku. Bylo nadbytečné, aby se žalovaný zaobíral dalším určováním znaků obce, tedy aby prováděl důkaz územním plánem obce za účelem zjištění, zda se jednalo o zastavěné území (čili obec ve smyslu zákona o silničním provozu). Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, přičemž uzavřel, že vymezení skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je zcela dostačující.

[4] Dále naznal, že prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Pokud totiž označený řidič popřel tvrzení žalobkyně, že vozidlo v inkriminovaném čase řídil, tak správní orgán neměl dostatečné indicie vedoucí k zahájení řízení proti konkrétní osobě. Jestliže žalobkyně tvrdila, že měl činit další kroky ke zjištění, zda se označený řidič přestupku mohl skutečně dopustit (požádat žalobkyni o předložení nájemní smlouvy na vozidlo), tak podle krajského soudu bylo na ní, aby doložila své tvrzení, že vozidlo v inkriminovaném čase řídil sdělený řidič; žalobkyně přitom takovou smlouvu nepředložila správním orgánům ani krajskému soudu. Neztotožnil se ani s námitkou, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou nepřezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění není zřejmé, jak správní orgány zjištěný skutkový stav subsumovaly pod konkrétní právní normu. Prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když předvolal žalobkyni označenou osobu k podání vysvětlení, přičemž tato osoba uvedla, že vozidlo neřídila. Přestože správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, že v dané věci postupovaly konkrétně podle § 125f odst. 4 správního řádu (tedy že byly naplněny podmínky uvedeného ustanovení), tato skutečnost nemá za následek nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dle něž nelze

dovozovat, že by správní orgány v situaci, kdy osoba označená provozovatelem vozidla za řidiče uvede, že vozidlo v inkriminované době neřídila, aniž by provozovatel blíže osvětlil okolnosti, za nichž údajný řidič vozidlo řídil, byly tyto povinny dále ověřovat pravdivost takového sdělení a činit další kroky ke zjištění skutečného řidiče vozidla.

[5] Krajský soud taktéž konstatoval, že účelem měření rychlosti musí být zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž policie a obecní policie je oprávněna měřit rychlost právě a jen z tohoto důvodu. Pokud však měření rychlosti není vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a vždy směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích bez dalšího, a to i prostřednictvím represe vůči osobám, které nerespektují pravidla provozu na pozemní komunikaci. Kontrola dodržování nejvyšší povolené rychlosti totiž působí preventivně tak, že odraduje řidiče od překračování nejvyšší povolené rychlosti, čímž napomáhá zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 – 30, dle nichž není nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Pokud tedy žalobkyně neindikovala, že by měření rychlosti v daném případě probíhalo šikanózním způsobem, nebyl dle krajského soudu žalovaný povinen se předmětnou námitkou zabývat.

[6] Dále shrnul, že pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu; takové zařízení je tedy obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Ze záznamu o přestupku je přitom zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. To, že rychlost předmětného vozidla byla změřena v automatickém režimu, vyplývá také z bodu 2.6 příslušného ověřovacího listu, neboť silniční radarový rychloměr byl dle něj umístěn ve skříní. Už z toho je podle krajského soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště. Pokud žalobkyně navrhovala provést důkaz návodem k obsluze, tak žalovaný podle krajského soudu na uvedený důkazní návrh dostatečným způsobem reagoval, když uvedl, že ze samotného záznamu o přestupku vyplývá (je na něm jednoznačně uvedeno), že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření, pročez jakékoli další dokazování v tomto směru bylo za dané situace zcela nadbytečné. Prvostupňový správní orgán proto nebyl povinen definovat znaky automatu a pod ně podřazovat použitý rychloměr, neboť právě listiny založené ve správním spise prokazují, o který způsob měření se jedná.

[7] K žalobkyní požadovanému přezkoušení rychloměru krajský soud uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by jakýmkoliv způsobem doložila své tvrzení o poškození těchto rychloměrů vandaly; za této situace tedy žalovaný nebyl povinen obstatat přezkoušením dotčeného rychloměru. Krajský soud proto aproboval, že žalovaný považoval provedené měření za bezvadné, neboť vozidlo je na snímku zachyceno ve správné pozici, jeho kvalita je dostačující a s odkazem na ověřovací list zdůraznil, že rychloměry nepozbyly ověření. Přestože se tedy žalovaný výslovně nezabýval s tím souvisejícím

pokračování

návrhem žalobkyně na přerušení řízení, nemá tento postup žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[8] Podle krajského soudu pak zjištěný skutkový stav podložený podklady obsaženými ve správním spise nevyvolává pochybnosti o tom, že měření automatickým technickým prostředkem bylo v daném případě provedeno správně a nevykazovalo jakékoli vady. Na fotografii obsažené v záznamu o přestupku je předmětné vozidlo zachyceno v pozici zezadu, je z něj patrná registrační značka, vozidlo je jediným vozidlem v záběru, v prostoru měření nejsou viditelné žádné překážky, které by zabraňovaly výhledu na předmětné vozidlo, kvalita fotografie je zcela dostačující. Krajský soud taktéž poukázal, že žalobkyně svou námitku týkající se vad měření žádným způsobem nekonkretizovala, neuvedla, z čeho dovozuje, že vozidlo na snímku je v nesprávné pozici a nebyl dodržen předepsaný úhel měření; nezpochybnila tedy provedené měření způsobem, ze kterého by plynula povinnost správního orgánu tvrzení žalobkyně dále ověřovat, a to kupříkladu provedením navrhovaných důkazů (výsledkem obsluhy rychloměru, návodem k obsluze).

[9] Ohledně tvrzeného porušení práva na soukromí a neoprávněného shromažďování osobních údajů krajský soud poukázal na to, že informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města. Obecní policie je povinna řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, kdy podle jeho § 5 odst. 1 písm. d) lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu; je přitom oprávněna měřit rychlost v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích, přičemž měření rychlosti stacionárními radary bezpochyby slouží ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Pokud žalobkyně tvrdila, že měřicí zařízení snímalo všechna projíždějící vozidla a nikoli pouze ta, která překročila nejvyšší povolenou rychlost, nelze z této skutečnosti ještě dovozovat, že došlo k neoprávněnému shromažďování osobních údajů; obzvláště když v projednávaném případě se řidič žalobkyni provozovaného vozidla dopustil porušení pravidel silničního provozu, které bylo měřicím zařízením zaznamenáno.

[10] Krajský soud se taktéž podrobně zabýval žalobními námitkami směřující proti nenařízení ústního jednání v řízení před prvostupňovým správním orgánem (srov. odst. [50 - 54] napadeného rozsudku), protiústavností skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla (srov. odst. [55] napadeného rozsudku), identifikací měřicího zařízení ve správním rozhodnutí (srov. odst. [56] napadeného rozsudku) a taktéž námitkou podjatosti oprávněné úřední osoby (srov. odst. [64 - 71] napadeného rozsudku). Proti jejich vypořádání krajským soudem však podaná kasační stížnost nebrojí, protože Nejvyšší správní soud nepovažoval za nezbytné blíže nerekapitulovat.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[11] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí-li krajský soud, že určení kilometru silnice představuje analogovou obdobu GPS souřadnic, pak stěžovatelka upozorňuje, že podle nich je možné místo vyhledat, a to ať již na mapě (např. skrze aplikaci Google Maps), nebo v terénu (za pomoci GPS zařízení).

Ovšem 7,6tý kilometr silnice nijak lokalizovat nelze; a to ani v autoatlase, jak se mylně domnívá krajský soud. Neztotožňuje se ani s jeho názorem, že údaj o kilometru silnice zabraňuje záměně skutku; jestliže totiž správní orgán uvede, že přestupek byl spáchán v určitém kilometru silnice, není takové tvrzení v praxi ověřitelné. Nadto specifikace skutku slouží též k tomu, aby provozovatel vozidla vůbec věděl, co mu je kladeno za vinu, mohl se s místem údajného protiprávního jednání seznámit a poukázat na relevantní skutkové okolnosti, které tam zjistí. Specifikace místa teoretickým parametrem, v praxi nic neříkajícím a neumožňujícím místo nalézt, však takové možnosti obhajoby vylučuje.

[12] Stěžovatelka dále poukazuje, že není vyžadováno, aby správní orgán měl ohledně totožnosti řidiče příslušného vozidla jistotu, dokonce ani důvodné podezření; postačuje totiž menší pravděpodobnost, že sdělená osoba se mohla přestupku dopustit. Správní orgán disponoval jejím písemným vyjádřením, jímž splnila svou zákonnou povinnost, když sdělila, kdo jí provozované vozidlo řídil. Je zcela logické, že oznámený řidič se následně bude bránit, případně spáchání přestupku popírat. Bylo by ovšem absurdní nezahájit řízení jen proto, že tak učinil; ostatně jen málokterý podezřelý spáchání přestupku dozná. Nezahájit řízení o přestupku proti takovému řidiči by bylo možné jen tehdy, pokud by správní orgán považoval tvrzení stěžovatelky za nepravdivé; k takovému závěru ovšem zjevně nedospěl, když ji za účelem posouzení její věrohodnosti ani nevyslechl. Je proto přesvědčena, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení vůči ní.

[13] Závěr krajského soudu o účelovosti námitky týkající se neprokázání zákonem předvídaného účelu měření není přiléhavý, neboť obec Židlochovice je dle stěžovatelky mediálně známa tím, že měří rychlost v úsecích komunikací, kde se jako jediný důvod jeví snaha o zisk pro obecní pokladnu. Odkazuje přitom na internetové články, vyjádření bývalého zaměstnance obce či na jednání obecního zastupitelstva, kde téměř polovina zastupitelů negativně poukazovala na výběr míst k měření. Poukaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 – 30, považuje za relevantní, neboť dle něj není možné, aby obecní policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné; jedním z cílů § 79a zákona o silničním provozu je totiž vyloučit „šikanu“ řidičů. Byla proto nesprávná reakce žalovaného k této odvolací výtce stěžovatelky, že daná otázka není předmětem řízení; prakticky tím totiž odmítl přezkoumat splnění podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu. Pokud stěžovatelka poukázala na neprokázání této podmínky, jistě mohl žalovaný tvrdit, že byla splněna, a svůj závěr stručně odůvodnit; ten však místo toho vyjádřil přesvědčení, že tato otázka není relevantní, pročez splnění dané podmínky vůbec neposuzoval.

[14] Namítá též, že se nejednalo o technický prostředek trvale nainstalovaný (byť spolu s ním byla ověřena i skříň), nýbrž o rychloměr, který má universální využití. Tvrdil-li krajský soud, že bylo měřeno „v automatizovaném režimu“, což je uvedeno na výstupu z rychloměru, pak toto nikterak nesouvisí s tím, zda jde o automatický technický prostředek. Odkazuje přitom na vyjádření Českého metrologického institutu a navrhuje jej provést jako důkaz; dle něj se totiž v případě automatu jedná o prostředek, kde obsluha je limitována na jeho zapnutí/vypnutí, nastavení aktuální maximální povolené rychlosti a hodnoty rychlosti kvalifikované jako přestupek. Na použitém typu rychloměru je však nastavováno podstatně více parametrů ovlivňujících každé měření, přičemž je vyžadována

pokračování

podstatně vyšší angažovanost obsluhy, což vyplývá právě z Návodu k obsluze tohoto rychloměru. Poukaz krajského soudu na souhlas policie s měřením rychlosti v daném úseku nevypovídá nic o tom, zda rychlost byla měřena automaticky, nebo jiným rychloměrem. Nesouhlasí ani s tím, že žalovaný správně odmítl jí navržené důkazní prostředky poukazem na fotografii z rychloměru, na které je uvedeno, že tento pracoval „v automatizovaném režimu“.

[15] Skutečnost, že je vozidlo zachyceno zezadu a je na něm viditelná registrační značka, dle stěžovatelky vůbec nesouvisí s tím, zda je vyfotografováno v nesprávné pozici. Nebylo dokonce ani postaveno najisto, kde bylo měřeno, neboť ve správních rozhodnutích není dostatek indicií, z nichž by to bylo možné seznat. K výtce krajského soudu, že nekonkretizovala, z čeho vyplývá, že vozidlo je zachyceno v nesprávné pozici na snímku, stěžovatelka odkazuje na své odvolání, v němž uvedla, že vozidlo je vyobrazeno na snímku v nesprávné pozici (k prokázání čehož navrhla provést důkaz Návodem k obsluze). Není jí proto zřejmé, co více měla tvrdit než to, že vozidlo je zobrazeno v jiné části snímku, než ve které má být zobrazeno dle návodu tehdy, je-li měřeno správně.

[16] Dle stěžovatelky je dále zcela irelevantní, zda svá tvrzení, kterými odůvodnila žádost o přezkoušení rychloměru, důkazně podložila či nikoliv. Podstatné je, že má na přezkoušení rychloměru právo; sama se případně vystavuje riziku, že pokud bude rychloměr vykazovat požadované metrologické vlastnosti, musí uhradit náklady přezkoušení. Dle § 11a zákona o metrologii se však právo na přezkoušení rychloměru nijak neomezuje. Nemusí tedy existovat žádná důvodná pochybnost o nesprávnosti měření, rychloměr musí být přezkoušen za všech okolností. Krajský soud však argumentoval, jakoby musel být návrh odůvodňován stejně jako jakýkoli jiný důkaz. Odkázala pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 57.

[17] Zdůraznila také, že podstatou její námitky směřující proti porušení práva na soukromí a neoprávněnému shromažďování osobních údajů bylo přesvědčení o nesprávnosti toho, že došlo ze strany obecní policie k plošnému měření rychlosti všech projíždějících motorových vozidel, nikoliv pouze těch, u nichž měla důvodné podezření, že překročila nejvýše povolenou rychlost. Stěžovatelka má za to, že jde o posouzení otázky přiměřenosti postupu obecní policie; dle ní totiž měření rychlosti vozidel, včetně jejich fotografování na místě deliktu, již vybočilo z mezí přiměřenosti dané zákonem, neboť nelze akceptovat názor, že obecní policie může fotit kdykoliv a kohokoliv s úvahou, že focený subjekt možná poruší zákon a pak jeho focení bude ospravedlněno. Informace o měření rychlosti a tím i focení jsou sice na webových stránkách města Židlochovice, avšak lze jen stěží požadovat po stěžovatce se sídlem v Praze, aby se reálně seznamovala s webovými stránkami obcí na Moravě, jimiž bude zrovna projíždět; nepovažuje proto tento způsob zveřejnění za dostatečný. Byla focena, neměla reálnou možnost se dozvědět, že je focena, nevěděla o focení a ani k němu nedala souhlas, přičemž fotka byla přesto vůči ní použita jako důkaz, ačkoli v době jejího pořízení nemohla vůči ní mít obecní policie žádné důvodné podezření.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nijak blíže nevyjádřil, resp. pouze sdělil, že ji nepovažuje za důvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] K námitce týkající se místa spáchání deliktu Nejvyšší správní soud konstatuje, že jeho určení „v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6“ považuje za naprosto konkrétní, jednoznačné a pro potřebu srozumitelnosti výroku rozhodnutí dostačující. Ztotožňuje se s krajským soudem v tom, že předmětné místo je stanoveno zcela jasně a určitě jednak obcí, dále označením ulice v této obci a kilometrovníkem jí procházející silnice druhé třídy č. II/425. Kilometrovník silnice přitom dle jeho názoru lze považovat za akceptovatelný způsob specifikace místa spáchání deliktu, neboť pro určení konkrétní kilometráže silnice platí zcela jasná a objektivní pravidla; je proto skutečně jakousi analogovou obdobou GPS souřadnic v digitálním světě. Stěžovatelce je možné přisvědčit v tom, že vyhledání konkrétního místa určeného pomocí kilometrovníku je (v případě všech pozemních komunikací s výjimkou dálnic) poněkud komplikovanější. Skutečně jej totiž nelze přesně zjistit skrze internetové služby jako stěžovatelkou odkazované *Google Maps* či *Mapy.cz*; stejně tak je třeba připustit, že jakkoli s tímto systémem značení pracují krajským soudem avizované autoatlasy (např. u výjezdů z dálnic či odboček na silnicích nižších tříd), není možné jejich prostřednictvím pohodlně určit konkrétní místo definované daným kilometrem příslušné pozemní komunikace tak, aby jej mohl řidič nalézt v terénu. Nelze však již se stěžovatelkou souhlasit v tom, že by pro kteréhokoli účastníka silničního provozu nebylo možné takto určené místo jednoznačně lokalizovat. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje např. na Geoportál Ředitelství silnic a dálnic *Silniční a dálniční síť ČR - veřejná aplikace* (dostupný z: <https://geoportal.rsd.cz/webappbuilder/apps/7/>), na němž lze skrze záložku „Vyhledávání v ULS“ – „Hledání dle komunikace“ snadno, rychle a naprosto jednoznačně seznat na přehledné podkladové mapě polohu příslušným kilometrem jakékoli pozemní komunikace určeného místa. Veškerá kasační argumentace stěžovatelky (obsažená též v rámci dalších námitek) založená na tom, že nebylo objektivně možné takto správním orgánem určené místo vyhledat, prohlédnout si jej, zjistit případné skutkově relevantní okolnosti a na jejich základě zvolit patřičnou procesní obranu, je proto lichá. Stěžovatelka totiž nemá pravdu v tom, že by správním orgánem zvolený lokalizační údaj byl, jejími slovy, v realitě naprosto neověřitelný. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[23] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť vůči ní bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, přestože správnímu orgánu

pokračování

oznámila totožnost tvrzeného řidiče předmětného vozidla. Dle daného ustanovení správní orgán „*správní delikt podle § 125f odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*“; nelze tedy dát stěžovateli za pravdu v tom, že by nebylo nezbytné zjistit alespoň nějaké relevantní a rozhodné skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku konkrétního řidiče. To se však prvostupňovému správnímu orgánu v projednávaném případě nepodařilo; je totiž třeba zdůraznit, že stěžovatelka k jeho výzvě uvedla pouze totožnost údajného řidiče předmětného vozidla (srov. e-mail zmocněnce stěžovatelky ze dne 28. 7. 2015, č. j. 13289/2015), přičemž netvrdila jakékoli další důvody či okolnosti prokazující řízení daného vozidla právě sdělenou osobou (natož aby na jejich doložení v této fázi řízení navrhla jakékoli důkazní prostředky). Jestliže označený řidič výslovně popřel tvrzení stěžovatelky, že vozidlo v inkriminovaném čase řídil (srov. záznam o podaném vysvětlení ze dne 25. 8. 2015, č. j. OD/59390/2015-3), souhlasí Nejvyšší správní soud s posouzením krajského soudu, že za této situace neměl prvostupňový správní orgán (ani ze záznamu o přestupku, ani z vyjádření samotné stěžovatelky) k dispozici dostatečné indicie vedoucí k zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči vozidla jakožto přestupci. Stěžovatelce lze jistě obecně přisvědčit v tom, že mnoho takto označených řidičů se bude pravděpodobně potrestání bránit a spáchání přestupku popírat. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro zahájení řízení o přestupku proti osobě, vůči níž nejsou zjištěny žádné skutečnosti odůvodňující takový postup; popřené tvrzení provozovatele vozidla přitom za tuto rozhodnou skutečnost považovat nelze. Stěžovatelkou předestřeným postupem by totiž bylo *ad absurdum* možné, aby správní orgány zahajovaly řízení o přestupku se zcela náhodnými a nezúčastněnými osobami, jejichž identifikační údaje provozovatel vozidla (z jakéhokoli zdroje) zná a sdělí je v rámci své obrany; v důsledku toho možné zneužití práva (jakožto procesní strategie zmocněnců některých účastníků správních řízení týkajících se dopravních přestupků známá zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti) nelze připustit. Lze proto jen zopakovat názor krajského soudu, že za této situace bylo na stěžovatelce, aby blíže doložila své tvrzení, že vozidlo v inkriminovaném čase řídil jí sdělený řidič (například předložila údajnou nájemní smlouvu na předmětné vozidlo jí zmíněnou až v podaném odvolání); stěžovatelka tak ovšem neučinila, a to v řízení před žalovaným ani krajským soudem. Odkázat ostatně lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, dle něž by šlo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*.“ Prvostupňový správní orgán tedy učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když předvolal stěžovatelkou označenou osobu k podání vysvětlení; pokud tato popřela, že by vozidlo řídila a stěžovatelka neuvedla žádné další informace ani nenavrhla důkazní prostředky, nebylo prvostupňovému správnímu orgánu postupovat tak, jak učinil. Kasační námitka je nedůvodná.

[24] Jestliže stěžovatelka brojí proti vypořádání námitky týkající se neprokázání zákonem předvídaného účelu měření svým tvrzením, že obec Židlochovice je mediálně známa měřením rychlosti v určitých úsecích komunikací pouze z důvodu snahy o zisk pro

obecní pokladnu (a hypertextovým odkazem poukázala na internetové články, vyjádření bývalého zaměstnance obce či na jednání obecního zastupitelstva), pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o nepřípustný kasační důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka tuto argumentaci uvádí poprvé až v řízení o kasační stížnosti (srov. odst. [19 - 21] žaloby), byť tak bezpochyby mohla učinit již dříve. Se stěžovatelkou je nutno souhlasit v závěru o nesprávnosti reakce žalovaného k její příslušné odvolací výtce, totiž že daná otázka (posouzení, zda provedené měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích) není předmětem řízení. Ta má pravdu v tom, že žalovaný měl uvést, že tato podmínka byla v daném případě splněna, nikoliv však, že její posouzení není relevantní a netýká se předmětu řízení. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel „*za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích*“. Krajský soud tedy správně konstatoval, že účelem měření rychlosti musí být zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž policie a obecní policie je oprávněna měřit rychlost právě a jen z tohoto důvodu. Žalovaný proto pochybil, když konstatoval, že otázka splnění této podmínky se vůbec netýká projednávaného řízení; je totiž naopak nezbytným předpokladem pro zákonnost realizace měření rychlosti vozidla jakožto způsobu zajištění rozhodného důkazního prostředku. Zároveň je však nutno zdůraznit, že pokud není měření rychlosti vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a vždy směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích bez dalšího. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, dle něž „*zákonná úprava (§ 79a zákona o silničním provozu) neznamená, že by bylo nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Okolnosti uvedené krajským soudem v napadeném rozsudku (měření v obci, v odpoledních hodinách atd.) zřetelně dokazují, že účel měření rychlosti byl splněn. Smyslem stěžovatelem citovaného ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné.*“ Taktéž v projednávaném případě bylo měřeno v obci (Židlochovice) a v odpoledních hodinách (14:09 hodin). Je dále nutné poukázat na to, že sama stěžovatelka ve správním řízení (prvostupňovém ani odvolacím) netvrdila, že by měření rychlosti v daném místě probíhalo šikanózním způsobem (tak činí poprvé až v řízení o kasační stížnosti). Být tedy žalovaný nesprávně uvedl, že posouzení dané podmínky není předmětem řízení (a procesně správným postupem by bylo její zamítnutí pro nedůvodnost), lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že žalovaný nebyl za dané situace (absence předestření jakýchkoli konkrétních pochybností o šikanózním způsobu měření) vůbec povinen se předmětnou námitkou explicitně zabývat. Pouze nesprávně vyjádřený důvod (jinak věcně správného) nevyhovění dané odvolací námitce nemůže být sám o sobě důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[25] Co se týče stěžovatelkou zpochybňované povahy rychloměru, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70, v němž konstatoval, že „*žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automaticem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala.*

pokračování

Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. (...) V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. To, že obsluha rychloměr nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod. je pro způsob měření (automaticky nebo manuální režim) zcela irrelevantní. Takovou argumentaci by bylo možné následně vztáhnout k jakémukoliv rychloměru, protože každý (i stacionární) rychloměr musí někdo nastavit, upravit do správné polohy a dokonce i vybrat měřící stanoviště. Jinak by za automat bylo možno ad absurdum považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. Rychloměry nelze rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37).“ Jestliže tedy stěžovatelka tvrdí, že skutečnost, že bylo měřeno „v automatizovaném režimu“ (což je uvedeno na výstupu z rychloměru) nikterak nesouvisí s tím, zda se jedná o automatický technický prostředek, nelze jí (s ohledem na výše citované závěry) v žádném případě přisvědčit. Ze záznamu o přestupku je přitom zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu; o měření v automatizovaném režimu vypovídá také bod 2.6 ověřovacího listu ze dne 13. 10. 2014, č. j. 206/14, dle něž byl silniční radarový rychloměr umístěn ve skříní (pročež jej logicky nebylo možné manuálně ovládat za účelem pořízení každého jednotlivého snímku). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v tom, že se v případě použitého silničního radarového rychloměru AD9T od výrobce RAMET C.H.M. a.s. jednalo o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřící stanoviště, tedy o tzv. automat. Co se týče „vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 4. 5. 2018 a 20. 4. 2018, která stěžovatelka přiložila ke kasační stížnosti, nemohou být důkazem v řízení před Nejvyšším správním soudem, jelikož nebyla předložena v předchozím řízení u krajského soudu, ač být předložena mohla [nic nebránilo stěžovateli, aby si tato vyjádření vyžádala od institutu dříve, když správní řízení probíhá již od roku 2016 (v projednávaném případě dokonce od roku 2015)]“; srov. opět rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70. Nejvyšší správní soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že správní orgány a následně též krajský soud správně vyhodnotily použitý rychloměr jakožto automat ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; kasační námitka je proto nedůvodná.

[26] V případě posouzení stěžovatelčiny výtky ohledně údajně nesprávně provedeného měření rychlosti neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se jakkoli odchýlit od závěrů vyřčených krajským soudem. Zjištěný skutkový stav podložený podklady obsaženými ve správním spise skutečně nevyvolává žádné pochybnosti o tom, že měření bylo provedeno správně a nevykazovalo vady. Dle Nejvyššího správního soudu pro posouzení věci nejsou (jak se snaží tvrdit stěžovatelka) irrelevantní skutečnosti, že

na fotografii obsažené v záznamu o přestupku je předmětné vozidlo zachyceno v pozici zezadu (tedy ve směru jízdy), je z něj patrná registrační značka, vozidlo je jediným vozidlem v záběru, v prostoru měření nejsou viditelné žádné překážky (které by zabráňovaly výhledu na předmětné vozidlo) a kvalita fotografie je zcela dostačující; na základě těchto poznatků lze oprávněně naznat, že žádná okolnost *prima facie* nenaznačuje, že by měření nemělo být provedeno řádným způsobem. Stěžovatelka přitom svou námitku týkající se tvrzených vad měření blíže nekonkretizovala, resp. neuvedla, z čeho dovozuje nesprávnou pozici vozidla v záběru ze záznamu o přestupku. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že pouhé (teoretické) konstatování domněnky o nesprávně realizovaném měření nezpochybňuje tento důkazní prostředek takovým způsobem, ze kterého by plynula povinnost správního orgánu tvrzení stěžovatelky dále ověřovat (navrhovaným výsledkem obsluhy rychloměru, provedením důkazu návodem k obsluze). Jestliže stěžovatelka uvádí, že jí není zřejmé, co měla správnímu orgánu tvrdit, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že měla předeštit právě ty zcela konkrétní a věcné důvody, které ji vedly k přesvědčení, že je vozidlo na fotografii nesprávně zachyceno; pakliže žádné takové neměla, jednalo se pouze o její hypotetickou úvahu, která (jak shora uvedeno) nebyla relevantním podnětem pro další dokazování. Pokud dále stěžovatelka k tomuto bodu argumentovala tím, že ze správních rozhodnutí není možné seznat, kde přesně k měření došlo (resp. toto místo nalézt), odkazuje Nejvyšší správní soud na odst. [22] tohoto rozhodnutí. Kasační námitka je nedůvodná.

[27] K otázce nezbytnosti precizace nějakého důvodu v rámci žádosti o přezkoušení rychloměru dle § 11a zákona o metrologii odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 - 36, podle kterého *„stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že udělení pokuty a odebrání bodů lze považovat za výrazný zásah do jejich zájmů ve smyslu § 11 odst. 4 o metrologii. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje ani to, že vydané osvědčení o způsobilosti rychloměru k měření nevylučuje možnost přezkoušení rychloměru dle tohoto ustanovení. Citované ustanovení připouští, že u měřidel, která jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, může správní orgán na žádost poškozené strany vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci. Z provedeného dokazování však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj v nedávné době kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), který byl (jak již bylo opakovaně uvedeno) obsluhován řádně proškoleným policistou.“* Dle rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 As 447/2018 - 46, pak *„výše uvedené závěry plně dopadají i na projednávanou věc, ačkoli se jedná o § 11a odst. 1 zákona o metrologii (jako v projednávaném případě), kdežto v citovaném případě se jednalo o aplikaci § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015, neboť obsah a význam obou ustanovení je fakticky tentýž. Soud tedy setrvává na stanovisku, že není nutné provádět přezkoušení stanoveného měřidla (resp. ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii ve znění do 1. 5. 2015) za situace, kdy dotčená osoba pouze obecně uvede bez bližšího odůvodnění požadavek na provedení tohoto přezkoušení, pokud ani z objektivních okolností provádění samotného měření nic nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření, a pokud příslušné měřidlo má potvrzení o ověření stanoveného měřidla, jako tomu bylo v projednávané věci. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z povahy věci musí být takováto námitka uplatněna při samotném měření, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovené měřidlo splňuje příslušné parametry či nikoli. Uplatnění takového požadavku skoro po roce od provedení vlastního měření se potýká s tím, že s ohledem na plynutí*

pokračování

času již nebylo a není možné prověřit, jestli stanovené měřidlo v době předmětného měření splňovalo příslušné parametry či nikoli. Pro zjišťování skutkového děje do minulosti totiž platí, že (...) jestliže se v důsledku plynutí času snížila či zcela vymizela důkazní hodnota jím [stěžovatelem] navrhovaného důkazu, je pouze důsledkem jeho procesní taktiky, pokud k takovému důkazu nebude přihlíženo, nebo dokonce nebude ani proveden. Prokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. Ty může přinést mimo jiné i osoba podezřelá či obviněná z přestupku; neučiní-li tak a správní orgán nemá pochybnosti o svých skutkových zjištěních, nemusí provádět „povinně“ další úkony, které v jiných případech slouží k objasnění skutkového stavu.“ Nelze tedy (na základě výše citovaného) přisvědčit stěžovateli v tom, že by bylo naprosto irelevantní, zdali svou žádost o přezkoušení rychloměru nějak odůvodnila (a důkazně podložila) či nikoliv. Dle ověřovacího listu byl předmětný rychloměr ověřen s platností do 12. 10. 2015, záznam byl přitom učiněn dne 2. 7. 2015 (čili za platnosti ověření). Stěžovatelka v žalobě pouze obecně předestřela, že se na internetu dočetla o tom, že rychloměry v Židlochovicích se staly obětí vandalů; nepřiložila k danému tvrzení však žádné podklady ani nenavrhla provedení to dokládajících důkazních prostředků. Za této situace Nejvyšší správní soud aprobuje posouzení krajského soudu, že žalovaný nebyl povinen obstarat přezkoušení dotčeného rychloměru; absence explicitního vyjádření k návrhu stěžovatelky na přerušení řízení pak neměla na zákonnost napadeného rozhodnutí skutečně žádný vliv.

[28] Ohledně namítaného porušení práva na soukromí a neoprávněného shromažďování osobních údajů Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že stěžovatelka se může bránit pouze a výhradně proti tvrzenému zásahu do své právní sféry, nikoliv do práv jí sděleného řidiče vozidla, který není účastníkem tohoto řízení a zjevně ji nezmocnil k jednání za jeho osobu. Nejvyššímu správnímu soudu není především vůbec zjevné (a nutno podotknout, že stěžovatelka to v žádném ze svých podání neosvětluje), jak konkrétně mělo pořízení fotografie jí provozovaného vozidla z příslušného rychloměru, na níž není k vidění žádný aspekt její osobnostní povahy v nejširším slova smyslu, zasáhnout do jejích práv (konkrétně práva na soukromí), neboť je právnickou osobou. Její tvrzení, že „byla focena“ tedy není přesné, neboť předmětná fotografie zachycuje pouze hmotnou movitou věc, která je stěžovatelkou provozována, nikoli ji samotnou jako subjekt mající (v případě právnické osoby specificky omezená) osobnostní práva. Co se týče osobních údajů, lze krajskému soudu přisvědčit v tom, že obecní policie v tomto ohledu splňuje podmínku (toho času účinného) § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, dle něž je každý subjekt povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu; obecní policie je totiž oprávněna měřit rychlost v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích, přičemž měření rychlosti stacionárními radary bezpochyby slouží ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Jestliže pak stěžovatelka v rámci kasační argumentace upřesňuje, že brojila především proti skutečnosti, že rychloměr zaznamenává též vozidla, s nimiž nebyla překročena nejvyšší dovolená rychlost (tedy spáchán přestupek, resp. správní delikt), je dle

Nejvyššího správního soudu třeba konstatovat, že se nejedná o nyní projednávanou situaci samotné stěžovatelky. Ta tedy brojí proti údajnému zásahu do práv třetích osob (jejichž vozidla mají být dokumentována, aniž jimi byl porušen zákon o silničním provozu); to je však pro řešenou věc a posouzení dotčení stěžovatelčiných práv zcela irelevantní, protože se těmito tvrzeními Nejvyšší správní soud blíže nezabýval. Kasační námitka je nedůvodná.

[29] Nejvyšší správní soud taktéž poukazuje na to, že polemikou stěžovatelky stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a v něm uváděná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelkou uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu